

ulualusid mõdda, põõnutamise paika otsima, wanad raukad ja eided jäiwad tuppa, kelle-
delle mõned saaskimbud sisse toodi, kuhu en-
did pööle sirutada mõtsiwad. Pulmakära jäi
ikka enam soiku. Kaks tallitajat kogusiwad
ülejäánud toidumara koku ja paniwad ühe
lauudi pööle mis seinä külles warnade pöö-
li. Kui need oma tööga walmis oliwad,
laksiwad ära, ja nüid oligi muidu waike asi,
kui mitte need, kes enne magama läinud, nii
suurt norinat poleks teinud, mis üsna kole
kuulda oli.

Mis nüid poisile wiga noota wälja heita?
Ta laks tasakeste lauudi juurde, kaapis ká-
tega lauudid kaudu edasi ja tagasi, et tüki-
kese leiba kátte saaks, mis ikka see esimene
südamefennitus piab olema. Aga seda ei
puutunud mitte tema nápuke wahela. Mis
nüid hááks nõuaks? Kogemata juhtus tema
kási ühe taldreku külge tõukama ja see puu-
tus jälle teise külge, mis üle teine korra kilt-
sus. — Üks naine, kes seda lábi une kuulis
ja üles ärkas, mõtles et kaks seda teinud,

hakkas kótsitama ja wälja ajama; aga 'pol-
nud kedagist. Nüid langes súid ilmasúita
„piitsabade“ ehk „terawninade“ (hiirede)
pööle. Naine uinus jälle magama, ja üsna
ilma mureta.

Et küll esimene nooda heitmise poisile nurja
laks, mõttis ta siiski nõuaks weel teistkorda
õnne katsuda. „Ükskõik“, ütles ta isieneses,
„mis muu esimese rapsuga aga kátte juhtub,
páhkán ma ära, olgu taldrek mõi waagen —
ju saál sees ikka midagist on, mis suhupiista
sunnib!“ Ta ootas weel tüki aega. Kui
kõigeparem uneaeg oli, laks ta suure joonega,
mõttis lauudi serwast kinni ja tuetas jalad
seina wastu, siis weel üks kámmel maad üle-
malle — juba puutus kási mõii külge. Aga
tuline jilk! kárwa õnnetust! Hirmsa kolina
ja plarinaga kukkus lauudi ülewelt maha,
ning kahejalgne „piitsáhannamees“ jäi selite
alla. Kui wálk, kargas ta maast jälle ülesse
ja oli silmapilk oma endises urkas, kus ta
wagusi kuulama jäi, mis nüid saab.